

vittigt; det er sikkert af den Grund, han kalder mig det. Jeg mindes da en Scene i Ulysses von Ithacia, hvor man ser skrevet paa det simple Bræddeskur: „Dette skal være Troja.“ Jeg siger da: Naar det ærede Medlem en anden Gang kalder mig Fører, vil han da ikke være saa venlig at tilføje: „Dette skal være vittigt,“ thi saa vil jeg befræbe mig for at komme til at le. Naar han siger det saaledes, som han sagde det nu, ved jeg knap, hvad jeg skal, enten jeg skal le eller græde af det. Jeg søger ikke at være Fører, og jeg arbejder ikke der hen til. Naar jeg taler her, da er det kun paa mine egne Vegne. Er der nogen her i Tinget, der føler sig tiltalt deraf, da glæder det mig, jeg taler ikke paa andres Vegne.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg i Fjor havde talt og sagt, at naar vi fik Flertal, vilde vi gøre ganske det samme som det Flertal, hvortil han hører, gør. Det har jeg ikke sagt, paa ingen Maade, og det ved det ærede Medlem vist ogsaa; i alt Fald burde han vide det. Jeg sagde i Fjor, at jeg ikke bebrejdede Flertallet, at de sendte Finansloven over i det andet Ting, det kunde vi ogsaa gøre, om vi vare Flertal. Men det, jeg bebrejder det højtærede Flertal, var, at det sendte Finansloven over til det andet Ting under den Forudsætning, at den skulde laves om, inden den blev brugelig for dette Ministerium. Under den Forudsætning ville vi ikke være med til at sende Finanslovsforlaget over til det andet Ting, saa sige vi: Nej, vi ville ikke ind under den Fane, der vajer over Flertallets Politik. Saaledes udtalte jeg mig i Fjor. Naar jeg nu har givet en nærmere Forklaring her, er det paa ingen Maade for det ærede Medlems Skyld. Jeg indbilder mig ikke, at det ærede Medlem nu har forstaaet mig, naar jeg har sagt dette. Saa letsindig er jeg ikke, at jeg tror, jeg kan bringe det ærede Medlem til at forstaa mig. Men jeg har sagt det, fordi jeg tror, at disse mine Ord maaste kunde naa lidt videre end til det ærede Medlem, naar til Folk ogsaa uden for denne Sal. Jeg har forleden Dag sagt, at det Flertal, som der er her i Salen, ikke har Mandat til at slutte Forlig med Estrup. Det var mine Ord, og dem staar jeg ved endnu. Dette Flertal har ikke faaet et Mandat i saa Henseende. Da de gik ud til Valg sidst, lod Parolen paa Forhandlingspolitiken, som skulde skaffe Reformer, og paa, at de ikke vilde noget andet, og naar man fra Mindretallets Side sagde, at der laa Forligstanter bagved, saa var dette en skammelig Mistenkelliggørelse. Saaledes lod Talen ude paa Valgtribunerne, og paa dette Standpunkt bleve de Herrer valgte.

Derfor kan det ikke forundre nogen, at flere af de moderate i Sommer have sagt baade offentlig og privat: Dette ventede de ikke, det, der skete ved sidste Waasse. Vi havde ikke ventet at se vore Rigsdagsmænd sidde i Forligsforhandlinger. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojzen) forsøgte ikke at paastaa det modsatte af, hvad jeg har fremsøgt. Han forsøgte ikke at paastaa, at de moderate vare gaaede til Valg paa Forliget, det holdt han sig for godt til. Men det ærede Medlem for Odense Amts 3dje Valgkreds (Berntsen) generede sig ikke for at staa frem her og sige, at han havde Mandat til at indgaa Forlig med Estrup. Jeg siger, at det har det Flertal, hvortil han hører, ikke faaet Mandat til fra Bælgerne, de have ikke faaet Mandat til at gaa paa Forlig med dette Ministerium. Dette Mandat kunne de først faa, naar de atter gaa til Bælgerne og aabent og ærlig sige: Det, vi ville, er et Forlig med Provisoriet Ministerium, det er Udfævnningen under dette Ministerium, vi ville. Vælg Bælgerne dem saa og sende dem her ind med dette Program, have de faaet Mandat, og saa have de med det samme faaet bedre Betingelser for at kunne gennemføre et saadant Forlig, end de have for Øjeblikket.

Buff: Ja, det er ogsaa kun nogle faa Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gøre i Anledning af de Udtalelser, det ærede Medlem fra Møen (Bojzen) kom med i Gaar. For jeg gaar til det ærede Medlem, vil jeg kun gøre en ganske kort Bemærkning til den ærede Finansminister. Han gjorde mig noget uret, naar han fortolkede mine Udtalelser, som om jeg havde sagt, at vi kunde slet ikke saa noget til Landbruget under dette Ministerium. Nej, jeg har netop i min første Tale udtalt, at der fra dem, der raabte saa stærkt paa, at de vilde have noget til Landbruget, blev gjort til en vis Grad Uret imod Folkettinget, thi enhver, der har fulgt med, hvad der er sket fra Lovgivningsmagtens Side, vil vide, at Bevillingerne til Landbruget ere fegne ikke lidet i de sidste Aar. Og jeg kan for mit Vedkommende aflægge det Vidnesbyrd, at Finansudvalget i Fjor stillede sig venligere til de specielle Landbrugsfordringer,

Rettelser.

Sp. 108, R. 25—26 f. o.: „paa hele Arealen“, læs: „paa det halve af Arealen“.